

Kapitola sedmá

Když po jejich poslední hodině zazvonilo, většina studentů pospíchala domů. Lisa zůstala u vchodu a sledovala své nové spolužáky, jak se hrnou ven za svými životy, činnostmi a zájmy, o kterých nic nevěděla.

Nezbylo jí než vyrazit domů. Po cestě přemítala o nabídce jít s dívkami do stájí. Když se s Lindou a Alex loučily, vyměnily si telefonní čísla a slíbily, že si později napíší. Byla jim vděčná, že po ní nevyžadovaly okamžitou odpověď.

Zatímco se loudala kolem křovisek, kde se s Alex a Lindou skryly při polední pauze, uvažovala o tom, co na parkovišti vlastně viděly. Ten podivný způsob, jakým Sabina náhle připomínala divoké zvíře. Lise se opět vybavil hrozivý tygr z jejího dětství a zakroutila hlavou, aby si pročistila mysl. Nejspíš se jenom nechala strhnout svou představivostí.

Když přišla domů, dokončila svou přihlášku do Jorvické akademie scénických umění a klikla na tlačítko „odeslat“. Bylo fajn myslet na něco jiného než na podivné události toho dne. Napsala tátovi zprávu, aby zjistila, kdy dorazí

domů a co budou mít k večeři. Chvilí trvalo, než mobil zavibroval.

Ahoj, Iso! Dneska si proklepávám plošinu. Možná budu mít trochu zpoždění. Nejpozději v osm. Cestou domů vyzvednu hamburgery, ok? Pusu, táta.

Lisa si povzdechla a odpověděla: *Ok. LISA. Žádnou pusu.*

Udělala si pár sendvičů a snědla je vestoje v kuchyni. Když uložila sýr a máslo zpátky do lednice, kde nebylo nic kromě zbytků z víkendu, přejela prsty po kuchyňském pultu. Byl už zaprášený. Na zářivé mramorové desce viděla otisky svých prstů.

Obklopil ji dusivý pocit osamělosti. Potřebovala rozptýlení.

Mohla se podívat na rozvrh a pokusit se dohnat biologii, kde byla zjevně pozadu. Ale to muselo počkat.

Konečně se rozhodla zajet na kole do stájí. Snažila se utěšit tím, že si cestou zpívala jednu starou country písničku. Došla k závěru, že by ji mohla použít na konkurzu do akademie, pokud by ji tam pozvali.

Tentokrát pro ni nebylo těžké najít cestu. Když spatřila vysokou bránu stájí, žaludek se jí stáhl do tvrdé studené koule. Chvilí váhala. Pak se zhluboka nadechla, vykročila přes dvůr a kolo tlačila vedle sebe.

Lindu našla v uličce jedné ze stájí, kde hřebelcovala trochu obtloustlého ryzáka se zářivě bílou hřívou. Kůň žvýkal balík sena, který sklouzl na zem. Na stoličce vedle nich leželo sedlo, uzda a stejná jezdecká brašna, jakou měla Alex.

„Jé, ahoj, Liso!“ zvolala Linda vesele a zamávala jí. „Jsem hrozně ráda, že jsi nakonec přišla. Tohle je Meteor.“ Linda koně něžně pohladila. „Můj nejlepší kamarád.“

Meteor si jí nevšímal a dál žvýkal.